

Zas společná procházka všech čtyřech.

Brtník dobudoval, jest téměř docídino, zbývá už jen chystání a to děsně miluju. Stejně jako, když vyrazíme na společnej vejlet, nebo aspoň dloouhou prochajdu. Jako tuhle předposlední listopadovou neděli. Konečně!! Původně jsme chtěli někam zajet, ale pak jsme se dohodli, že vyrazíme do polí a zajdeme si do Sobína na jídlo. Už jsme tam hoooodně dlouho nebyli.

Brtník vyrazil napřed, koupit si lístky, protože jsme se dohodli, že zpátky to vezmeme autobusem. Jenže špatně jsme se domluvili a zatímco on si myslel, že se sejdeme cestou, já si zase myslela, že se sejdeme za barákem a tak jsem si na louce blbla s ohařiskama a... novou pískací hračkou, kterou jsem tuhle při návštěvě kina koupila Rumíčkoví. Je to malý pískací oslík. Děsně roztomilouškej. Byl jím od prvního momentu naprosto uchvácen. Jako vždy to u něj vedlo k tomu, že metal kozelce a očička měl jako dva obrovský talíře. Proudil loukou jako šílenej a vypadalo to, že spolknul kurník, kde se zbláznilo hejno slepic. Takový zvuky se mu totiž linuly z kušny, jak horlivě milýho oslíka pomačkával.

Taliprtka koukala, že by taky jako.... chtěla. Trošku jsem si řekla, že ji nechám podusit v její vlastní šťávě, když jinak poslední dobou hraje svou vlastní ligu, kdy na nás kašle. Jen si počkej, my se hned z Tebe nezblázníme. Zato ona se pak mohla zbláznit, když jsem ji ke hře přizvala. Líтали tam s Rumoušem jako šílený a každej se snažil milýho oslíka dostihnout první, aby mohl lítat magorsky v kruzích a vydávat přitom ty příšerný zvuky. Který jsou na tom celým evidentně to nejlepší. Rumíček za svýho oslíka bojoval z plných sil a byl taky díky svojí šikovnosti a obratnosti začasto úspěšnější.

K našemu překvapení a všeobecné spokojenosti se Taliprtka asi dobře vyspala a vypadalo to, že bude možná i fungovat. Sice jistěná krámem, ale lepší než nic. Musím si na něj holt zvyknout ☐ . Doběhli jsme Brtníka, který byl tou dobou už u kláštera (zaplatnadbůch, že měl s sebou tentokrát - i když omylem ☐ - telefon a mohli jsme se tak domluvit, páč jinak by asi šel, šel, šel a my tam čekali a čekali a čekali ☐ , až by padla tma) a pak už jsme pokračovali volným tempem. Cestu jsme si trochu zkrátali přes strniště, kde jsem ohaříkům odebrala balonek a oslíka, protože se mi nechtělo furt dávat pozor, kde kdo co nese, nebo případně nechal, abych ho vyzvala poté k tomu, ať maže zpátky a donese to.

Přešli jsme přes dálnici a protože pole za ní je taky ještě strništěm, který se dá projít,

rozhodli jsme se vydat tudy, místo normálně po cestě. A musím říct, že jsem byla ráda, že Tali je docela příčetná a můžem trochu potrénovat třeba to, že poběží tam, kam ukážu a budu měnit směry. Je škoda, že ani tohle ji nebaví, pokud není pod dohledem krámu. Je to věc, kdy se může vylítat do zbláznění, což má ráda. Nic moc při tom nemusí, ale radši si bude lítat sama, jak chce ona. Kdyby mohla, vezme kramle, jak bude rozeběhnutá. To je její specialita - využít něčeho k tomu, aby mohla pláchnout. A spolupráce jí bude volná jak šosy kabátu. Jak by bylo hezký takhle si jen tak normálně blbnout ve třech. Tak jak jsem bývala vždycky zvyklá. Tím myslím já + 2 ohaři, Brtníka bych takhle nehonila ☐ .

Pak jsem nechala ohařiska být, ať si pobíhají a šmejdí, jak chtějí. U rybníčku jsem Rumíčkově utrhla rákosovitou trávu a trochu jsme si zamagořili. Oba se pak letěli do rybníčku napít a já je vyzvala, ať přeskakují nízkou závoru, která je opodál na břehu. To jsem ovšem netušila, že z Tali už je zase i kopyto, který neumí přeskočit ani laťku, co je dvacet čísel nad zemí, natož půl-tříčtvrtě metru vysokou závoru. Ona, která to může skorem překročit, když to nadsadím. Ne, nepřeskočí to, prostě vyskočí do výšky a do překážky spadne :O . Přesně v tom místě, kdy vyskočila ☐ Tudíž se málem přizabije. Já nevím, jak by v přírodě tohle stvoření mohlo přežít. Při první štvanici za kořistí v lese by se zabila asi, nebo jak? No takže tuhle zábavičku jsem rázem zastavila, mít polámanýho psa v polích není hezká představa.

Následoval úsek po cestičce mezi klasickejma polema. S řepkou. Jak jinak, ne? Ale využila jsem toho, že jsem si Tali vzala na trochu toho cvičení. Přivolání a hezky s následovným propuštěním za odměnu. A pak jsem si zase vzala Rumíčka a čtali jsme si balonek. Za kolejema jsem šla s Tali blbnout taky s balonkem. Od kolejí to byl vždycky problematickej úsek, kdy se Tali navyváděla děsný příšernosti včetně neskutečnejch hysteráků. Když jsme tu byli naposled, nebyl nám tehdy k ničemu ani krám. Respektive vědomí toho, že ho má na krku a můžeme se jí dozvonit. Pro tentokrát jsme vystačili s hlasem a i s tím, že jsem ji několikrát cvičně do toho dalšího pole řepky poslala či se jí tam případně schovával odhozenej balonek a ona ho běžela nadšeně hledat. Stejně tak Rumíček, kterej lítal prostorem jak podervanej.

Spokojeně jsme došli k hospůdce a usalašili se na našem oblíbeným místě. Paní vrchní nás hezky uvítala a hnedle se ptala, ešivá už je Taliprtka poslušnější (moc dobře si pamatovala, jak jsme byli minule z ní takový přešlý mrazem. Jsou psi, kteří jsou slavní a známí tím, co dokázali. Tali je jediná, která je známá a proslavená tím, co nedokázala ☐). Dali jsme si

výbornej obídek a po něm přišla po dlouhý době ke slovu horká medovina. V tuhle dobu moje oblíbený pití, protože když je kvalitní - a to Dolská medovina je - je to lék. Nic vám neprohřeje dutiny tak dobře, jako jedna sklenice s horkou medovinou.

Zpáteční cestu jsme volili autobusem a tím pádem jsme doma byli v cukru-letu a stihli tak ještě nějaký nejnutenější práce, než jsme se pak usalašili na gauči u tydlevíze k zaslouženému odpočinku.